

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 296/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 3 Nt 5/2022 z 23. januára 2023 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tos 13/2023 zo 16. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 9. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Ďalej v ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby obe označené rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vrátil jednému z nich vec sťažovateľa na nové konanie, takisto ústavný súd žiada o ustanovenie právneho zástupcu pre jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 46/2016 z 5. decembra 2018 v spojení s uzneseniami okresného súdu sp. zn. 1 T 46/2016 z 20. marca 2019 a Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 44/2019 z 12. júna 2019 právoplatne uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený

spoločný trest odňatia slobody vo výmere piatich rokov a štyroch mesiacov. Sťažovateľ v minulosti uplatnil v predmetnej trestnej veci návrh na povolenie obnovy konania (ďalej len „pôvodný návrh na povolenie obnovy konania“), ktorý bol právoplatne zamietnutý uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Nt 36/2019 z 2. marca 2020 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 30/2020 z 30. apríla 2020. Ďalší návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania doručený okresnému súdu 9. júna 2022 (ďalej len „aktuálny návrh na povolenie obnovy konania“) okresný súd uznesením sp. zn. 3 Nt 5/2022 z 23. januára 2023 (ďalej len „prvostupňové uznesenie“) v súlade s ustanovením § 402 ods. 2 Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol dôvodiť, že sťažovateľ v ňom neuviedol žiadne nové skutočnosti a dôkazy, iba poukázal opätovne na tie, ktoré už uviedol v pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania. Sťažnosti sťažovateľa podanej proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu nebolo vyhovené a krajský súd ju uznesením sp. zn. 4 Tos 13/2023 zo 16. februára 2023 (ďalej len „druhostupňové uznesenie“) podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Ústavný súd konštatuje, že štylizácia argumentácie, ktorú sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje, má značne heslovitú podobu a miestami je tak neurčitá a nezrozumiteľná. Uvedené nedostatky však umožnili ústavnú sťažnosť podrobiť ústavnému prieskumu. Z obsahu argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa možno vyvodiť to, že sa sťažovateľ nestotožňuje so závermi oboch rozhodnutí všeobecných súdov, keď po prejednaní na neverejnom zasadnutí okresný súd nevyhovел jeho aktuálnemu návrhu na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 1T/46/2016, kde bol sťažovateľ právoplatne odsúdený pre zločin krádeže spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody, keďže ho považoval za opakovanie dôvodov pôvodného návrhu na povolenie obnovy konania, ktorému nebolo vyhovené. Sťažovateľ svoj nesúhlas s rozhodnutiami všeobecných súdov opiera o tvrdenie, že sú tieto závery konajúcich súdov zavádzajúce a nepravdivé, pretože v aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania uviedol kvalifikované nové dôkazy, v pôvodnom konaní neznáme, a to aj také, ktoré v pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania neuplatňoval. V nadväznosti na to v konkrétosti sťažovateľ v ústavnej sťažnosti prezentuje skutočnosti a dôkazy, ktoré formuloval vo svojom aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré podľa svojho vyjadrenia v pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania neuplatňoval. Sťažovateľ je tak toho názoru, že jeho aktuálny návrh na povolenie obnovy konania mal byť konajúcim súdom riadne prejednaný na verejnom zasadnutí. V rámci prednesenej argumentácie formuluje sťažovateľ aj tvrdenie, že mu nebolo umožnené riadne sa oboznámiť so spisovým materiálom týkajúcim sa pôvodného návrhu na povolenie obnovy konania a nemohol tak kvalifikovane doplniť svoj aktuálny návrh na povolenie obnovy konania, pričom v uvedenej skutočnosti spolu s okolnosťou prejednanja jeho aktuálneho návrhu na povolenie obnovy konania na neverejnom zasadnutí vidí porušenie svojho práva na obhajobu. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ spochybňuje aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 Nt 5/2022 z 10. marca 2023, ktorým mu bola vzhľadom na bezvýsledné uplatnenie návrhu na povolenie obnovy konania uložená povinnosť uhradiť trovy trestného konania v sume 200 eur.

4. V postupe oboch konajúcich súdov, ktoré aktuálnemu návrhu na povolenie obnovy konania v trestnej veci sťažovateľa nevyhoveli, keď navyše okresný súd namiesto verejného zasadnutia konal na zasadnutí neverejnom, vidí sťažovateľ porušenie svojho označeného práva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Identifikovateľnou podstatou argumentácie sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho označeného práva postupom okresného súdu a krajského súdu, ktoré nevyhoveli jeho aktuálnemu návrhu na povolenie obnovy konania v trestnej veci jeho odsúdenia pre zločin krádeže a prečin porušovania domovej slobody. Sťažovateľ sa domnieva, že postup okresného súdu, ktorý prejednal jeho aktuálny návrh na povolenie obnovy konania na neverejnom zasadnutí, nebol správny, keďže sťažovateľ podľa svojej mienky v ňom uviedol kvalifikované (nové) skutočnosti a dôkazy, ktoré zároveň v pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania neuplatňoval.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu

6. Pokiaľ ide o namietané porušenie označeného práva sťažovateľa prvostupňovým uznesením okresného súdu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). Vychádzajúc z tejto judikatúry vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa prvostupňového uznesenia okresného súdu, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu v prvostupňovom rozhodovaní o aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil, pričom ochranu jeho označenému právu bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd, ktorému patrilo rozhodovanie o podanej sťažnosti. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti označenému rozhodnutiu okresného súdu, preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu

7. Ústavný súd sa pri posúdení zvyšnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa oboznámil jednak s relevantnou právnou úpravou, ako aj s obsahom druhostupňového uznesenia krajského súdu, resp. s jeho odôvodnením, ktoré sa stalo oporou pre odmietnutie aktuálneho návrhu na povolenie obnovy konania v trestnej veci sťažovateľa. Takisto ústavný súd pri posúdení danej časti ústavnej sťažnosti zohľadnil aj obsah odôvodnenia prvostupňového uznesenia okresného súdu, keďže v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu

a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

8. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 1 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania odmietne, ak

- a) bol podaný neoprávnenou osobou,
- b) smeruje len proti rozhodnutiu alebo výroku, ohľadne ktorého obnova konania nie je prípustná,
- c) ak je obnova konania vylúčená podľa § 395.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Podľa § 402 ods. 1 Trestného poriadku o návrhu na povolenie obnovy konania rozhoduje súd na verejnom zasadnutí.

Podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku odmietnuť návrh z dôvodov uvedených v § 399 ods. 1 môže aj na neverejnom zasadnutí. Z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 môže návrh odmietnuť na neverejnom zasadnutí iba v tom prípade, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté, a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

Podľa § 402 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o návrhu na povolenie obnovy konania je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

9. Z obsahu odôvodnení prvostupňového uznesenia okresného súdu a druhostupňového uznesenia krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ sa ako kvalifikované dôvody uplatneného aktuálneho návrhu na povolenie obnovy konania snažil predostrieť v prvom rade prostredníctvom svojho obhajcu argumenty, v ktorých spochybňoval správnosť použitia kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu krádeže (§ 212 Trestného poriadku) v jeho prípade. Sťažovateľ na tomto mieste dôvodil, že okresný súd pristúpil v základnom trestnom konaní k uplatneniu tejto nesprávnej a zároveň prísnejšej právnej kvalifikácie v dôsledku nesprávneho ovplyvnenia zjednocujúcim stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. Tpj 78/2011 z 12. decembra 2011 (ďalej len „kritizované zjednocujúce stanovisko“), s ktorým sa po mnohé roky súdna prax nestotožnila a ktoré niektoré súdy vôbec pri svojom rozhodovaní nezohľadňovali, pričom samotný okresný súd sa týmto stanoviskom začal riadiť približne iba rok či dva pred vydaním rozsudku v sťažovateľovej trestnej veci. Tieto skutočnosti považoval sťažovateľ za tie nové skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré by jednoznačne odôvodňovali iné rozhodnutie súdu v pôvodnom konaní o výške uloženého trestu odňatia slobody, pretože v prípade

použitia správnej právnej kvalifikácie prichádzala do úvahy oveľa miernejšia trestná sadzba a jedine týmto spôsobom, teda povolením obnovy konania by bolo možné odstrániť absolútnu nespravodlivosť, ktorú oprávnene sťažovateľ pociťuje vzhľadom na to, že za závažnosťou totožný skutok boli iní páchatelia okresným súdom do roku 2016 trestaní v rámci trestnej sadzby nula až dva roky trestu odňatia slobody na rozdiel od trestnej sadzby tri až desať rokov trestu odňatia slobody, v rámci ktorej bol trestaný on. Sťažovateľ v tomto kontexte poukazoval aj na novelu Trestného zákona č. 214/2019 Z. z., ktorou bola podľa jeho vyjadrenia odstránená nejednoznačnosť medzi znením dotknutých ustanovení § 212 ods. 2 písm. a) a § 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona. Vo vzťahu k uvedenej argumentácii bolo konajúcimi súdmi v odôvodneniach ich rozhodnutí objasnené, že sťažovateľ nesprávnosť právnej kvalifikácie namietal už v základnom trestnom konaní, a teda nejde o novú skutočnosť. Krajský súd v odôvodnení druhostupňového uznesenia v nadväznosti na to vysvetlil, že sa k otázke správnosti právnej kvalifikácie v sťažovateľovej trestnej veci vyjadril v rámci dovolacieho konania aj najvyšší súd, ktorý uviedol, že novela Trestného zákona č. 214/2019 Z. z., na ktorú sťažovateľ poukazoval, nadobudla účinnosť až 1. augusta 2019, pričom k odsúdeniu sťažovateľa došlo ešte pred jej účinnosťou, preto ju nebolo možné v rámci ustálenia právnej kvalifikácie v trestnej veci sťažovateľa aplikovať.

10. Z obsahu odôvodnení prvostupňového uznesenia okresného súdu a druhostupňového uznesenia krajského súdu je tiež zrejmé, že sťažovateľ (osobne) v rámci aktuálneho návrhu na povolenie obnovy konania dôvodil, že skutkový stav veci nebol v jeho prípade správne zistený; v spisovom materiáli chýbala fotodokumentácia vykonaná špecifikovanou osobou psovoda, s ktorou sa tak nemohol oboznámiť, a preto navrhoval jeho vypočutie; skúmanie trasologickej stopy nebolo správne; nebola vykonaná rekognícia; je potrebné vypočúť znalca pre účely stotožnenia DNA na lampáši a zaistiť dôkazy z mobilných telefónov, ktoré mu mali byť zaistené pri domovej prehliadke. Konajúcimi súdmi bolo v reakcii na takto sťažovateľom formulované dôvody aktuálneho návrhu na povolenie obnovy konania konštatované, že v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Nt 36/2019 o pôvodnom návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania boli zamietnuté: návrh sťažovateľa na vypočutie totožného svedka, ktorého navrhol vypočúť sťažovateľ aj v aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania, návrh na znalecké skúmanie DNA a trasologických stôp, posúdenie domovej prehliadky (ktorá v skutočnosti vykonaná nebola) a v tomto konaní bol vypočutý svedok, ktorého navrhuje vypočúť sťažovateľ aj v aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konaní, pričom jeho výpoveďou, ktorá korešpondovala s výpoveďou v základnom konaní, neboli zistené žiadne nové skutočnosti súdu skôr neznáme. Konajúce súdy interpretovali, že za dôkaz skôr neznámy nemožno považovať námietky sťažovateľa k spôsobu hodnotenia dôkazov v základnom konaní. Na základe uvedeného bolo tak v prvostupňovom uznesení okresného súdu, ako aj v odôvodnení druhostupňového uznesenia krajského súdu konštatované, že sťažovateľ v uplatnenom návrhu na povolenie obnovy konania neuvádza nové skutočnosti a dôkazy, iba opätovne navrhuje vykonanie rovnakých dôkazov, jednak takých, o ktorých už bolo rozhodnuté v základnom konaní, a tiež takých, o ktorých bolo rozhodnuté v konaní o pôvodnom návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Okresný súd v odôvodnení prvostupňového uznesenia v neposlednom rade uviedol aj to, že cestou dožiadania adresovaného Okresnému súdu Trenčín bolo pre sťažovateľa zabezpečené štúdium spisového materiálu zo základného konania, o ktoré v aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania požiadal. Takisto krajský súd v odôvodnení

druhostupňového uznesenia poukázal na judikatúru, podľa ktorej opakovaným návrhom na obnovu konania v zmysle § 402 ods. 2 Trestného poriadku (ktorý možno odmietnuť aj na neverejnom zasadnutí) nie je návrh, ktorý popri opakovaných skutočnostiach a dôkazoch obsahuje skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli uplatnené v predošlom návrhu na povolenie obnovy konania, pokiaľ by sa však význam v predošlom návrhu bezúspešne uplatnených dôkazov a skutočností pre uplatnenie obnovy konania nezmenil ani vzhľadom na no nové skutočnosti a dôkazy, netreba sa nimi na verejnom zasadnutí zaoberať.

11. Ústavný súd v kontexte okolností veci sťažovateľa poukazuje na právnu úpravu, ktorá vyžaduje pre povolenie obnovy konania súčasné splnenie oboch podmienok, tak podmienky novosti skutočnosti alebo dôkazu a zároveň podmienky ich spôsobilosti v spojení s ostatnými dôkazmi alebo samostatne odôvodniť odlišné rozhodnutie o vine alebo o treste. V prípade argumentov obsiahnutých v aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania, v ktorých sťažovateľ poukazoval na nesprávnu aplikáciu kvalifikovanej (a zároveň prísnejšej) skutkovej podstaty trestného činu krádeže v jeho prípade a tiež na novelizáciu príslušných ustanovení Trestného zákona, ústavný súd konštatuje, že je celkom zjavné, že išlo o skutočnosť, ktorá nebola v pôvodnom návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania formulovaná a nebola v takejto podobe uplatnená ani v základnom konaní (označená novela bola totiž prijatá až po rozhodnutí v trestnej veci sťažovateľa). Treba však zároveň povedať, že takto formulovaná skutočnosť nebola skutočnosťou kvalifikovanou, teda spôsobilou odôvodniť odlišné rozhodnutie o treste. Sťažovateľ sa podľa všetkého domnieva, že situáciu, ktorá nastala v jeho prípade, možno stotožniť so zákonom predpokladanou situáciou vymedzenou § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, čo však nie je pravdou. Vymedzené zákonné ustanovenie totiž upravuje situáciu, keď („sporné“) zákonné ustanovenie stratí účinnosti v dôsledku zásahu ústavného súdu (konštatovaním nesúladu). V sťažovateľovom prípade však dotknuté ustanovenia § 212 Trestného poriadku (ktorých aplikáciu regulovalo kritizované zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu) boli korigované výlučne legislatívnou cestou, bez predchádzajúceho konštatovania nesúladu ústavným súdom. Postup v zmysle druhej vety čl. 50 ods. 6 ústavy („Trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.“) zakladajúci právo na miernejšie posúdenie trestného činu a právo na uloženie miernejšieho trestu (v komparácii možností posudzovania v čase spáchania trestného činu a v čase rozhodovania o vine a treste), ktorého sa sťažovateľ v ústavnej sťažnosti dovoľáva, samozrejme nie je možný, pretože, tak ako konajúce súdy správne uviedli, dotknutá novelizácia skutkovej podstaty trestného činu krádeže (priaznivejšia pre sťažovateľa) nadobudla účinnosť až po rozhodovaní všeobecných súdov v trestnej veci sťažovateľa. Posúdiť trestnosť činu možno totiž len v čase od spáchania trestného činu do doby, keď sa o ňom rozhoduje (pozri nálezy ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 9/2013 z 10. septembra 2014). Ústavný súd tak uvádza, že prezentovaná argumentácia sťažovateľa o nesprávnosti právnej kvalifikácie v spojení s argumentáciou o novelizácii právnej úpravy dotknutej skutkovej podstaty bola síce novou skutočnosťou v tom zmysle, že nebola sťažovateľom uplatnená v pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania, a preto mala byť ako taká prejednaná na verejnom zasadnutí (bez potreby prejednávania na verejnom zasadnutí tých skutočností, ktoré boli iba opakovaním pôvodného návrhu na povolenie obnovy konania). Uvedená skutočnosť však zároveň vzhľadom na predchádzajúce

závery nebola kvalifikovanou, zákonom predpokladanou skutočnosťou v zmysle § 394 Trestného poriadku, teda spôsobilou odôvodniť v prípade sťažovateľa odlišné rozhodnutie o výške uloženého trestu. Preto podľa názoru ústavného súdu porušenie základných procesných ustanovení o vykonaní verejného zasadnutia nebolo svojou intenzitou spôsobilé zasiahnuť do sťažovateľom namietaného práva na spravodlivý proces.

12. Pokiaľ ide o zvyšok argumentácie sťažovateľa uplatnenej v aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania, ktorá je prezentovaná v bode 10 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že, tak ako to správne uviedli aj konajúce všeobecné sudy, nešlo o predloženie nových skutočností či dôkazov, ale v podstate o snahu sťažovateľa o opakovanie dôkazov, o ktorých už bolo rozhodnuté v základnom konaní, a tiež takých, o ktorých už bolo rozhodnuté na základe pôvodného návrhu na povolenie obnovy konania. Takýto záver všeobecných súdov nemožno hodnotiť ako arbitrárny, porušujúci sťažovateľom namietané právo. Pokiaľ ide o argumenty sťažovateľa o navrhovanom dôkaze, ktorý má podľa neho pochádzať z domovej prehliadky nariadenej Okresným súdom Piešťany, ktorý dôkaz uplatnil sťažovateľ jednak v pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania a tiež v aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania a ktorý podľa vyjadrenia sťažovateľa okresný súd v konaní o pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania nesprávne interpretoval a zamenil si ho, že ide o výsledok domovej prehliadky nariadenej okresným súdom, na základe ktorého omylu konštatoval, že takáto domová prehliadka vykonaná vôbec nebola, ústavný súd uvádza, že *de facto* ide o dôkaz, ktorý je opakovaním dôkazu z pôvodného návrhu na povolenie obnovy konania. Pokiaľ sa sťažovateľ domnieval, že v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 1 Nt 36/2019 (o pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania) bol návrh tohto dôkazu konajúcim okresným súdom a tiež druhostupňovým krajským súdom mylne interpretovaný, mohol a mal ochranu svojich práv uplatniť ústavnou sťažnosťou smerujúcou proti rozhodnutiu všeobecného súdu, ktoré bolo vydané v uvedenom konaní o pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania. Napokon, pokiaľ ide o formulované tvrdenie sťažovateľa o tom, že nemal možnosť náležite sa oboznámiť so spisovým materiálom z konania o pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 Nt 36/2019, toto nie je podľa ústavného súdu nijako podložené, naopak, odôvodnenie prvostupňového uznesenia okresného súdu svedčí o opaku, pretože z neho vyplýva, že sťažovateľ žiadal o štúdium spisového materiálu zo základného trestného konania (sp. zn. 1 T 46/2016). Navyše, takéto vyjadrenie okresného súdu potvrdzuje aj sťažovateľom predložená „kópia“ aktuálneho návrhu na povolenie obnovy konania. Ústavný súd preto uvedenú námietku bez toho, aby sa bližšie zaoberal skúmaním otázky, či znalosť predmetného spisového materiálu v okolnostiach veci mohla alebo nemohla ovplyvniť účinnosť ochrany práv sťažovateľa v konaní o jeho aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania, kvalifikoval ako na prvý pohľad neopodstatnenú.

13. Postup krajského súdu, ktorým potvrdil správnosť prvostupňového uznesenia okresného súdu o nesplnení podmienok pre povolenie obnovy konania v trestnej veci sťažovateľa, sa vzhľadom na predchádzajúce závery ústavnému súdu nejaví ako svojvoľný, porušujúci namietané právo sťažovateľa. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd uviedol vo svojom rozhodnutí dostatočne konkrétne a náležité argumenty, ktoré podporujú zákonnosť postupu pri rozhodovaní o sťažovateľovom návrhu, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy

prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich zákonné podmienky obnovy konania.

14. Vychádzajúc z prezentovaných záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa druhostupňového uznesenia krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

15. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

16. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadá, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

17. Ústavný súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zřejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu